

Πρόδix A'.

Πρόδix B'.

ταπεινήν καταγωγήν, έδωσαν έφέτος τὰ ταμεία δύο θεάτρων.

‘Ο συναγωνισμός μεταξύ «Κινηματογράφου» και «Νέων Παναθηναίων» υπήρξε κρατερός. ‘Η άξία άμφοτέρων είναι ή αυτή. Αί ίδιαι περίπου σκηναί, τὰ αὐτὰ φρικαλέα λογοπαίγνια, τραγουδάκια τὰ ίδια, χοροπηδήματα όχι διαφορετικά. ‘Υπάρχουν έν τούτοις και εύφυεις διακωμωδήσεις, ός ή του Συλλόγου των ‘Αγάμων, των φυτοφάγων, των ‘Ισπανών άπατεώνων, του παλαίστου Τιτέριο, των κουτιών του λαϊκού έράνου, και ή θριαμβευτική παρέλασις των Φίφτυ—του.

‘Εννοείται ότι δεν έλειψεν ούτε ή Γκραν βία, ούτε ή Γκέισσα, ούτε ή Λουλούκα !

‘Εκ των ήθοποιών, εις μὲν τὸν «Κινηματογράφον» διεκρίθησαν ό ‘Ιακωβίδης, ή Νίκα και ό Παπαϊωάννου. Εις δὲ τὰ «Νέα Παναθήναια» ό Σαγιώρ, ή Κοτοπούλη και ή Γαβριλίδου.

‘Ο Σαγιώρ, ό κυριώτερος χορηγός του ‘Αθηναϊκού γέλωτος, δραματικός! ‘Ητο και αὐτό μία ιδιοτροπία καλλιτεχνική, όπως ήτο άλλότε και τής Παρασκευοπούλου νά υποδυή τὸν ‘Αγλέτον. ‘Ο Μπριζαντώ — τὸν όποιον έδραματοποίησεν ό Φερωδῦ εκ του μυθιστορήματος του κλαρετῆ—είνε πρόσωπον κομικόν, τὸ όποιον γίνεται κατόπιν τραγικόν. Τὸ έργον είναι μία εξέλιξις του βίου ενός ήθοποιού, ό όποιος άγαπᾷ μίαν ήθοποιόν, ήν αὐτός άνέδειξε και ήτις άγαπᾷ άλλον. ‘Ο άτυχής ήθοποιός περι τὰ τέλη του βίου του δέχεται τήν επίσκεψιν τής άγαπημένης του. Και ή σκηνή αὐτή, καθ’ ήν εκπνέει εις τὰς άγκάλας της, είναι έξόχως συγκινητική. ‘Ο Σαγιώρ άνεδείχθη όντως καλλιτέχνης. Είχεν ό θάνατός του, ό φυσικός και γαλήνιος, στιγμάς ώραιότητας. ‘Απέδειξεν οὕτω ότι έχει διφύες τάλαντον. ‘Εν τῇ α’ πράξει ευτράπελος, πλήρης ζωής και δόξης, έν τῇ γ’ άπόμαχος, έγκαταλειμένος, θνήσκων. Εις άμφοτέρας τὰς πράξεις κατόρθωσε όχι

μόνον νά μεταλλάξη μορφήν και ύφος, αλλά και νά διατηρήσῃ τήν άρμονίαν του συνόλου.

‘Η «Νέα Σκηνή» σκωινι-γαϊτάνι έδωσε τὰ «Παναθήναια». ‘Η προσθήκη μάλιστα κάθε έσπέραν διστιχων διὰ τούς όπωσδήποτε διακεκριμένους επισκέπτας μετέβαλε τήν σκηνήν εις «Ρωμην» του Σουρῆ. Και έπρεπε νά άσθενήσῃ ή δ. Κοτοπούλη διὰ νά δώσῃ δύο—τρεις κωμωδίας, αλλά και αὐτὰς εκ του περυσινού δραματολογίου.

‘Η «Ξανθή περρούκα» είναι διασκευή ήόσας υπό του κ. Ξενοπούλου εκ τινος διηγήματος του Τσέχωφ εμπνευσθεΐσα. Εις άνθυπολοχαγός μεταμφιέζεται εις γυναίκα, προκαλοῦνται δ’ ως εκ τούτου άστειόταται σκηναί.

★

Τὸ «Σύνταγμα» μᾶς έδωσε τὸν «Τελωνοφύλακα» των *Hennequin* και *Veber*, με άναιδεστάτην υπόθεσιν. Δεν λείπουν ούτε αὶ κυνικαὶ ήράσεις, ούτε αὶ άνδεις χειρονομίαι. Περιέκοψεν ό μεταφραστής εκ του κειμένου άρκετὰ αισχρά μέρη, αλλά τὸ σύνολον είναι τόσον άνήθικον, ή βάσις τόσον βρωμερά, ώστε... ή άστυνομία επέτρεψε τήν παράστασιν.

Ροζαλία Νίκα
ως Προθυπουργίνα

Οί «Πετροχάρνδες» είναι ή ύγιής αντίληψις τής ήθικῆς. ‘Ο συγγραφεύς των κ. Χαρής (Χόρν) είχεν εις τὸ παθητικόν του τήν ως μαλλιαρού φήμην με τὸ «‘Ανεχτήντο». Εύτυχός οι «Πετροχάρνδες» είναι άπηλλαγμένοι χυδαϊσμών.

‘Η υπόθεσις δεν είναι πολύπλοκος, ήδυνήθη όμως ό συγγραφεύς νά τήν καταστήσῃ ενδιαφέρουσαν. ‘Ο γέρων Πετροχάρνης διατηρεῖ όλην τήν άγέρωχον ύπερηφάνειαν τής εποχῆς των ήρώων τής ‘Επαναστάσεως. ‘Αρέσκεται νά ζῇ με τὰς ενδόξους άναμνήσεις. ‘Από τὸ παρόν δεν